

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1981-1982

22 DECEMBER 1981

VOORSTEL VAN DECREET

— van de heer J. Gabriels —

houdende de ingebruikneming
van onbezette industriegronden voor de landbouw

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

De massale onteigening van gronden blijft ondanks de crisis voortduren. Wij staan bekend voor onze ongebreidelde onteigening van gronden voor woningbouw, industrie, aanleg van autosnelwegen enzovoort.

Ondanks de invoering van de gewestplannen blijft men deze weg verder bewandelen.

Een mooi voorbeeld hiervan zijn de 10 000 hectaren die op de linker Scheldeoever zouden gebruikt worden voor de aantrekking van bedrijven.

Wij willen echter duidelijk vooropstellen dat, indien industriegronden nodig zijn, zij dan ook voor dat doel moeten gebruikt worden. Als zij geenszins nodig zijn, dan moet men zich van uitbreiding ervan en dus ook van onteigening onthouden. De voorbeelden zijn legio in dit land.

Wij citeren er twee :

— in Lokeren is er momenteel 165 hectaren uitgeruste industriegrond, waarvan 98 hectaren onbezet blijven. Wat stellen we echter vast ? Het Lokerse gemeentebestuur wil desondanks een vierde industrieterrein te koop aanbieden waarvan de oppervlakte 167 hectaren bedraagt ;

— In Tongeren ligt momenteel een industrieterrein van nationaal belang dat een oppervlakte heeft van 77 hectaren, waarvan nog 36 hectaren beschikbaar zijn. Desondanks blijft men aandringen op de uitrusting van een tweede industrieterrein te Tongeren-Oost.

Star denken ligt hieraan ten grondslag, maar vooral de redenering dat aanleg van een goed uitgerust industrieterrein een voldoende voorwaarde is voor economische ontwikkeling. Een ander argument daarbij is het feit dat van het idee wordt uitgegaan dat de aanleg van een goed wegnnet of de nabijheid ervan de oplossing brengt. Op grond van studies in binnen- en buitenland is men al lang tot de conclusie gekomen dat het aanbod van industrieterreinen voor de meeste ondernemingen niet van doorslaggevende aard is bij de keuze van een vestigingsplaats. Andere factoren, zoals de uitgestrektheid van de markt, een gunstig sociaal klimaat, een aangepast arbeidersaanbod enzovoort, krijgen meer gewicht bij dergelijke beslissingen.

In de studie „Impact des investissements infrastructurels sur le développement industriel” uitgegeven door de Europese Conferentie van Ministers van Verkeerswezen wordt dit nogmaals duidelijk onderstreept. Met andere woorden, industrieterreinen zijn slechts één factor.

Aan de hand van de cijfers van de administratie van de nijverheid, economische expansie en buitenlandse investeringen worden jaarlijks de meest relevante gegevens in verband met de bezettingsgraad van onze industrieterreinen van nationaal en regionaal belang gepubliceerd (zie in dit verband de parlementaire vraag nr. 22 van 28 oktober 1980 aan de Minister van Economische Zaken).

De belangrijkste conclusies uit dit alles zijn de volgende :

- sinds 1974 is de bezettingsgraad van de industrieterreinen nooit hoger geweest dan 51 procent. Desondanks werden er sinds 1974 4000 hectaren grond aangewend om industrieterreinen aan te leggen ;
- als men deze gegevens provinciaal en regionaal zou opsplitsen, worden de cijfers nog flagranter.

In Limburg bijvoorbeeld waren er op 31 oktober 1979 5502 hectaren aangelegde industriegrond waarvan nog 55 procent beschikbaar waren. De bezettingsgraad ligt dus duidelijk aan de lage kant. Daarenboven is de huidige bezettingsgraad lager dan tijdens de jaren 1970-1974.

Het belang van industriegronden mag in geen enkel geval geminimaliseerd worden. Integendeel.

In plaats van zich te laten leiden door politiek opportunisme moet de overheid zoeken naar objectieve sociaal-economische gegevens om een verantwoord beleid te voeren op het vlak van de industrieterreinen. Daarbij moet zeker vermeden worden dat één gemeente meerdere industrieterreinen openstelt voor de vestiging van industrieën, terwijl men op de bestaande nauwelijks een voldoende bezetting haalt.

Met dit voorstel van decreet beogen wij drie duidelijke objectieven :

1. een optimaal gebruik van de bestaande industrieterreinen, waarbij successievelijk tewerk zal worden gegaan met de bezetting ;
2. de verpachting aan de vroegere eigenaar, via een jaarlijkse pachtovereenkomst, van gronden die niet benut worden. De overheid moet wel in de mogelijkheid gesteld worden om een korte opzegtermijn te verkrijgen ;
3. het uitstellen van de onteigening van gronden totdat de noodzaak zich inderdaad voordoet.

VOORSTEL VAN DECREET

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet.

Artikel 2

Dit decreet is van toepassing op alle industrieterreinen die volgens de gewestplannen voor Vlaanderen als dusdanig afgebakend zijn.

Artikel 3

De beheerders van industrieterreinen, zoals gemeenten, intercommunales en gewestelijke ontwikkelingsmaatschappijen, moeten bij de aanleg van industrieterreinen progressief tewerk gaan door systematisch de reeds aangelegde en uitgeruste terreinen toe te wijzen aan de belangstellende bedrijven.

Artikel 4

In eenzelfde gemeente is het uitgesloten gelijktijdig twee of meer terreinen uit te rusten, wanneer één ervan niet volzet is.

Artikel 5

Braakliggende gronden die onteigend werden met het oog op de uitrusting van industrieterreinen, worden opnieuw ter beschikking gesteld van hen die daarvoor onteigend werden en dit volgens de huidige pachtwet. Daarbij dient de mogelijkheid te worden voorzien van een opzegtermijn van drie maanden.

Artikel 6

De Vlaamse Executieve bepaalt de modaliteiten van uitvoering van dit decreet.

J. GABRIELS
